

ת"פ 40495/09/19 - מדינת ישראל ע"י נגד מחמד חליפה ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 40495-09-19 מדינת ישראל נ' חליפה

בפני כבוד השופטת סיגל אלבו

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד רוני צרפתי

המאשימה

נגד

מחמד חליפה ע"י ב"כ עוה"ד מוטי רפאלי

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בן שני אישומים שבכל אחד מהם מיוחסת לנאשם עבירה של **פציעה כשהעברין מזוין**, עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

עובדות כתב האישום

2. על-פי עובדות האישום הראשון: ביום 14.1.19 בשעה 10:00 לערך, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין בנו מחמוד (להלן: "**המתלונן**") בבית הנאשם במחנה הפליטים שועפט בירושלים. במהלך הוויכוח הביא הנאשם מן המטבח סכין יפנית, נכנס לחדר בו שהה המתלונן עם אמו אלהאם, ודקר את המתלונן בידו הימנית. כתוצאה מכך נגרם למתלונן חתך מדמם בידו. המתלונן אמר לנאשם כי יזמין משטרה, והנאשם יצא מן הבית, אך חיכה למתלונן מחוץ לדלת. המתלונן נאלץ לצאת דרך המרפסת ובתי השכנים, הגיע למחסום כשהוא מדמם, שם הוזמנה ניידת מד"א, והמתלונן הובהל לבית החולים הדסה עין כרם. כתוצאה מן הדקירה נגרם למתלונן חתך עמוק ביד ימין, אשר נתפר בהרדמה מקומית והושמה חבישה על היד.

במעשיו מיוחס לנאשם כי פצע הנאשם את המתלונן, תוך שנשא נשק קר.

על-פי עובדות האישום השני: ביום 13.7.18 בשעה שאינה ידועה למאשימה, בבית הנאשם, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלונן, במהלכו נטל הנאשם סכין יפנית ודקר את המתלונן בכף ידו השמאלית. כתוצאה ממעשיו נגרם למתלונן

חתך באצבעות כף היד באורך 2 ס"מ, במקום בוצעה תפירה.

במעשה זה, מיוחס לנאשם כי פצע את המתלונן תוך שנשא נשק קר.

תשובת הנאשם לאישום

3. הנאשם כפר באשמה. אשר לאישום הראשון, טען הנאשם, כי התעורר ויכוח בינו לבין בנו, המתלונן, כי המתלונן הביא סכין יפנית ורצה לדקור באמצעותה את הנאשם. בתגובה הנאשם תפס בידו השמאלית של המתלונן בה היתה הסכין, כופף אותה לעבר ידו הימנית, והמתלונן נפצע מהסכין שהחזיק בידו.

אשר לאישום השני, טען הנאשם, כי האירוע כלל לא התרחש, וכי לא דקר את המתלונן בכף ידו השמאלית.

גדר המחלוקת

4. אין מחלוקת כי המתלונן נפצע במהלך ויכוח עם אביו ביום 14.1.19. השאלה שבמחלוקת היא מה גרם לפציעת המתלונן: האם הנאשם דקר את המתלונן בסכין יפנית, או שהמתלונן הביא סכין במטרה לדקור את הנאשם ונפצע מהסכין שהחזיק בידו. אשר לאישום השני, המחלוקת היא בשאלת התרחשותו של האירוע.

הראיות שהובאו במשפט

5. בפרשת התביעה העידו:

עת/1 הגב' אלהאם חליפה

עת/2 מחמוד חליפה, המתלונן

עת/3 השוטר וליד ולי

עת/4 השוטרת עדי פרייסלר

כן הוגשו המוצגים הבאים:

ת/1 הודעת הנאשם במשטרה מיום 20.1.19

ת/2 הודעת הנאשם במשטרה מיום 13.3.19

ת/3 דו"ח פעולה של רס"מ דימיטרי סרדצה מיום 14.1.19

ת/4 דו"ח פעולה של רס"ר נאיף עבדאללה מיום 14.1.19

ת/5 דו"ח פעולה של רס"ר נתנאל חובב מיום 14.1.19

ת/6 דו"ח רפואי של ד"ר רייס חיה מבית חולים הדסה עין כרם מיום 14.1.19

ת/7 דו"ח רפואי של ד"ר עבד אל בסט אבו רמילה מיום 13.7.18

ת/7ב' תיעוד חבלות המתלונן על ידי החוקרת עדי פרייסלר

ת/8א' מזכר שיחה עם אלהלם של החוקר וליד לי מיום 26.2.19

ת/8ב' מזכר שיחה עם ג'אבר נאדר של החוקר וליד לי מיום 26.2.19

ת/9 מזכר שיחה עם אלהלם של החוקר וליד ולי מיום 7.2.19

ת/10 מזכר שיחה עם ניבין ואחמד של החוקר וליד לי מיום 8.2.19.

6. בפרשת ההגנה העיד הנאשם.

כן הוגשו המוצגים הבאים:

נ/1 הודעת אלהאם חליפה במשטרה מיום 17.1.19

נ/2 דו"ח העימות בין אלהאם חליפה לבין המתלונן מיום 12.2.19

נ/3 הודעת המתלונן במשטרה מיום 14.1.19

נ/4 הודעת המתלונן במשטרה מיום 17.1.19

נ/5 הודעת המתלונן במשטרה מיום 22.1.19

נ/6 הודעת המתלונן במשטרה מיום 12.2.19

נ/7 הודעת המתלונן במשטרה 16.7.19

נ/8 כתב הערובה במסגרת שחרור המתלונן בתנאים במשטרה מיום 22.1.19

נ/9 כתב הערובה במסגרת שחרור הנאשם בתנאים במשטרה מיום 20.1.19

דין והכרעה

האישום הראשון - פציעה באירוע מיום 14.1.19

עמוד 3

7. אין מחלוקת שהמתלון נפצע ביום 14.1.19. ראיות התביעה מוכיחות בוודאות שהמתלון נפצע בידו הימנית ביום 14.1.19. תמונות המתעדות את פציעותיו של המתלון הוגשו וסומנו ת/7ב'. בתמונות ניתן לראות את ידו הימנית של המתלון חבושה.
8. תעודה רפואית של המתלון מיום 14.1.19 הוגשה וסומנה ת/6. התעודה מתעדת את מצבו של המתלון בשעה שהגיע לבית החולים ביום 14.1.19 ואת הפציעה שנגרמה לידו הימנית.
9. גם דוחות הפעולה של השוטרים מוכיחים בוודאות כי המתלון נפצע בידו. בדו"ח הפעולה של השוטר סרדצה דמיטרי מיום 14.1.19 (ת/3) נרשם כי בעת שהיה במחסום שועפט הגיע המתלון. השוטר ראה כי ידו של המתלון חתוכה. דברים דומים נרשמו גם בדוחות הפעולה של השוטרים נאיף עבדאללה ונתיאל חובב (ת/4 ות/5).
10. משהוכחה פציעתו של המתלון וכי נחתך מסכין עולה השאלה, האם הנאשם הוא שפצע את המתלון, או שמא המתלון נפצע הואיל ואחז בידו השמאלית סכין בכוונה לדקור את הנאשם, הנאשם לפת את ידו, וסובב אותה לעבר ידו הימנית, באופן שהמתלון נחתך מהסכין שאחז בידו.

עדוּתה של עת/1 אמו של המתלון הגב' אלהאם חליפה

11. עת/1 גב' אלהאם חליפה (להלן: "**אלהאם**") היא אמו של המתלון, ובמועד הרלבנטי היתה אשת הנאשם. כיום בני הזוג גרושים. בנוגע לאירוע מיום 14.1.19, העידה כי היה ויכוח בין בנה מחמוד לבין הנאשם על כך שהנאשם אינו עובד, הוויכוח התעצם, הנאשם והמתלון החלו לדחוף אחד את השני, אלהאם ניסתה להרחיק ביניהם, והוציאה את הנאשם מחדר השינה. לאחר מכן, אלהאם והבן מחמוד ישבו על המיטה בחדר השינה ודיברו על כך שהנאשם אינו עובד ואין כסף בבית. הנאשם שמע אותם מדברים, נכנס לחדר השינה, החל לדבר עם הבן מחמוד, אמר לו שזה לא עניינו, וניסה לדקור את הבן מחמוד עם הסכין היפנית שהחזיק בידו. מחמוד התרחק מהנאשם, הרחיק את אלהאם מהנאשם על מנת שלא תיפגע מהסכין, ואז הנאשם הכה את מחמוד בסכין ופגע בו ברגל. כתוצאה מהתקיפה נגרמה למחמוד הבן שריטה ברגל והוא נפל על הרצפה. בתגובה, אלהאם הוציאה את הנאשם מחדר השינה, העמידה את מחמוד על רגליו ועזרה לו לצאת מן הבית על מנת שילך לקבל טיפול בקופת חולים. לאחר מכן, נעלה את דלת הבית על מנת שהנאשם לא ירדוף אחרי הבן. אז הנאשם החל להשתולל בבית ולזרוק חפצים, כי הוא היה עצבני. אלהאם הוסיפה וסיפרה כי הנאשם פנה לקבל טיפול בקופ"ח מכבי, הקרובה לביתם, וכאשר מחמוד חזר הביתה הוא היה חבוש ברגלו.
12. בחקירתה הנגדית הוסיפה אלהאם, כי האירוע התרחש בשעות הצהריים, כאשר רוב הילדים היו בבית הספר. כן ציינה שעובר לאירוע לא היה ויכוח בין הנאשם לבין מחמוד, אלא הוויכוח היה בשעות הלילה שקדם לאותו יום, וכי לאחר שהנאשם שמע אותה ואת מחמוד מדברים על כך שהנאשם אינו עובד, הוא נכנס לחדר, שניהם תקפו אחד את השני מילולית ופיזית, אלהאם הרחיקה את הנאשם החוצה, ואז הנאשם חזר ובידו סכין, נכנס לחדר השינה כשבידו סכין יפנית בצבע כתום ותקף את הבן מחמוד.
13. במענה לשאלה האם מחמוד היה מכוסה בשמיכה, השיבה אלהאם בשלילה ומשעומתת עם הודעתה במשטרה בה אמרה כי מחמוד היה מכוסה בשמיכה והנאשם הזיז אותה, אמרה שמחמוד כיסה עצמו בסדין לאחר הדקירה, וזאת על מנת להגן על עצמו. עוד אמרה בחקירתה הנגדית, כי חוקר המשטרה לא הפגיש בינה לבין מחמוד הבן.

14. אלהאם עמדה על כך שמה שסיפרה בעדותה זה מה שהתרחש, וכי היא זוכרת בוודאות מה היה (עמ' 21 לפרוטוקול, ש' 17 - 18; עמ' 16 לפרוטוקול ש' 14 - 16).

עדות עת/2 מחמוד חליפה, המתלון

15. עת/2 מחמוד חליפה, המתלון (להלן: "מחמוד" או "המתלון") העיד כי ביום 14.1.19 בשעות הבוקר, הוא, אמו ואחיו הקטנים ישנו בבית. אז הנאשם הגיע והחל לצעוק עליו בגלל שאינו יוצא לעבודה. הנאשם החל לקלל אותו ואת אמו ולצעוק, והחלו חילופי דברים בין הצדדים. אמו אמרה לו להיכנס לחדר וללכת לישון. לאחר ששמע את הוריו מתווכחים יצא מן החדר, והנאשם החל לקלל אותו ולומר לו שהוא נרקומן וכי עליו לצאת לעבוד. אמו של מחמוד פנתה לנאשם ואמרה לו שלא ידבר כך, ואז הנאשם הלך לחדרו הביא סכין יפנית ונופף עם הסכין לעברו. האם באה והפרידה ביניהם, ומחמוד אמר לאביו כי יגיש תלונה במשטרה. בתגובה, אמר הנאשם למחמוד: "לפני שתלך למשטרה, אני אדקור אותך", ואז הנאשם דקר את מחמוד בידו הימנית. לאחר מכן, הנאשם יצא מן הבית והמתין למחמוד מחוץ לבית, אמו סגרה את הדלת, ומחמוד יצא מהציאה השנייה דרך ביתם של השכנים, הגיע למחסום, פגש בשוטרים אשר התקשרו למד"א. בעקבות הדקירה נשארה צלקת בידו הימנית של מחמוד, נפגעו השרירים והיד אינה מתפקדת כמו שצריך.

16. בחקירתו הנגדת ציין שהשכן נאדר ראה את האירוע, שכן האירוע התרחש בסלון כאשר דלת הכניסה של הדירה היתה פתוחה. עוד ציין בחקירתו הנגדית, כי אחיו הקליטו את האירוע במכשיר הטלפון של אמו, אך הוא לא הביא את הטלפון למשטרה משום שאביו שבר את הטלפון. משנשאל מדוע אמר לחוקר המשטרה כי ההקלטה נמצאת בטלפון שלו, השיב כי העביר את ההקלטה לטלפון שלו, ומשנשאל שוב היכן ההקלטה, השיב כי הטלפון שלו נגנב.

17. מנשאל המתלון האם עובר לאירוע היו חילופי מכות בינו לבין אביו, השיב כי רק אביו הוא שהכה אותו, וכי המתלון לא הכה אותו כלל. עוד העיד, כי אביו הביא את הסכין מחדר השינה לו מתחת למיטה, שכן שם הוא מחביא את הסכינים תמיד (עמ' 39 לפרוטוקול ש' 17, 25 - 26).

18. משנשאל בחקירתו הנגדית, האם לא חשש לשוב הביתה אחרי הדקירה, השיב כי אינו זוכר (עמ' 41 לפרוטוקול ש' 12-5), ומנשאל שוב האם לא חשש כי זה מסוכן, השיב בשלילה (עמ' 41 לפרוטוקול ש' 13 - 15).

עדות השוטר וליד ולי

19. עת/3 השוטר וליד ולי העיד כי הוא זה שגבה עדות מהמתלון, מאלהאם והנאשם וכן ביצוע עימות בין המתלון לאלהאם. עוד סיפר העד, כי חקר את הנאשם והנאשם התלהם במהלך החקירה.

עדות השוטרת עדי פרייסלר

20. עת/4 גב' עדי פרייסלר העידה כי במועד הרלבנטי שירתה במשטרת ישראל בתפקיד חוקרת מש"ל בתחנת לב הבירה, וכי היא זו שקיבלה את תלונת המתלון וגבתה ממנו גרסה, וכן צילמה את תמונות החבלה (ת/7). בעדותה סיפרה כי היה עם תחבושת על היד וכן הציג סימן של צלקת בכף היד.

21. בחקירתה הנגדית ציינה כי רשמה את הדברים שמסר לה המתלון בדיוק כפי שאמר.

עדות הנאשם

22. הנאשם העיד כי היחסים בין אשתו לשעבר אלהאם לא היו טובים, שכן היא מגנה על הבן מחמוד, אשר משתמש בסמים שנים רבות, כי זהו מקור הבעיה, וכי בעבר אף הוצא נגד מחמוד צו הרחקה על ידי בית המשפט.

23. בנוגע לאירוע מיום 14.1.19 סיפר, כי באותו יום היה בסלון, בעוד אלהאם ומחמוד היו בחדר השינה וקיללו את הנאשם. הנאשם אשר שמע את הקללות, נכנס לחדר השינה, פנה למחמוד ואמר לו שיפסיק לקלל, הם המשיכו לקלל והנאשם אמר כי יפנה למשטרה ויוציא למחמוד צו הרחקה. מחמוד אשר ישב על המיטה, פתח את מגירת השידה הסמוכה למיטה, הוציא מתוכה סכין יפנית, אחז בה בידו השמאלית ונופף עם הסכין לעבר הנאשם. הנאשם תפס את ידו השמאלית של מחמוד, כופף אותה לעבר היד הימנית של מחמוד, ואז ידו הימנית של מחמוד נחתכה מהסכין (עמ' 43 לפרוטוקול ש' 17 - 18). משראה הנאשם את מחמוד מדמם, יצא מהבית, מחמוד רדף אחריו מחוץ לבית, הנאשם סגר את דלת הבניין והלך. בהמשך זומן הנאשם לחקירה במשטרה, וביום 20.1.19 מסר גרסתו במשטרה.

24. הנאשם הכחיש בחקירתו כי הוא נוהג לצרוך אלכוהול באופן קבוע, כפי שהעיד מחמוד או כי הוא נוהג לעשן סמים באופן קבוע. מנשאל מדוע לא הגיש תלונה במשטרה, השיב כי לא רצה להגיש תלונה "בגלל עצמו", כלומר בגלל שמחמוד מרביץ לו.

הערכת העדויות וממצאים עובדתיים

25. על פי סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 שכותרתו "משקלה של עדות", ערכה של עדות שבעל פה ומהימנותם של עדים הם עניין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט.

בהתייחס לערכאה הדיונית נפסק בשורה ארוכה של פסקי דין שהיא זו אשר שומעת את העדים ומתרשמת מהם ועל כן נתונה לה היכולת לעמוד על נסיבות העניין, על אותות האמת המתגלים במשפט, וכפועל יוצא מכך על טיבם של העדים. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 2013/19 **מנחם נגד מדינת ישראל** (13.08.2020):

"הערכאה הדיונית, היא זו אשר שומעת את העדים ומתרשמת מדיבורם, מהבעותיהם, ומהתמודדותם עם השאלות המופנות אליהם. לה היכולת לעמוד על נסיבות העניין ועל אותות האמת המתגלים במהלך המשפט (ראו, למשל, ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, פסקה 5 (2000))"

26. לאחר שבחנתי את גרסתם של עדי התביעה: אלהאם והמתלון, התרשמתי מעדויותיהם, ומהשתלבות גרסתם עם ראיות אחרות שהובאו במשפט, הגעתי לכלל מסקנה שהמאשימה לא עברה את המשוכה הראייתית הנדרשת לשם הרשעה בפלילים, ועל כן מתחייבת המסקנה שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

27. עדותה של אלהאם עוררה בי רשם בלתי מהימן. עדותה היתה מעצימה, לא תאמה את עובדות כתב האישום, לא תאמה את גרסת המתלונן, ועמדה בסתירה לראיות אובייקטיביות, וזאת בכל הנוגע לפרטים מרכזיים הנוגעים לאירוע הפציעה באישום הראשון, ועל כן לא ניתן לבסס עליה ממצאים כלשהם.
28. כך, אלהאם העידה האירוע התרחש בחדר השינה, כי עובר לאירוע הפציעה היו דחיפות הדדיות בין הנאשם למתלונן, וכי הנאשם נכנס לחדר השינה כשבידו סכין יפנית, נופף עם הסכין לעבר מחמוד ודקר אותו **ברגלו** (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 14-17), וכי כאשר שב מחמוד הביתה הוא היה חבוש ברגלו (עמ' 17 לפרוטוקול ש' 10).
29. כאמור, אין מחלוקת כי המתלונן נפצע בידו הימנית ולא ברגלו, כפי שעולה בבירור מהדו"ח הרפואי, מן התמונות בהן רואים את ידו של המתלונן חבושה ומדוחות הפעולה של השוטרים. מדובר בפרט מהותי, אשר מצופה כי עד שהיה נוכח באירוע יזכור אותו.
30. עוד סיפרה אלהאם בעדותה בבית המשפט כי לאחר הדקירה, היא הוציאה את הנאשם מחדר השינה, ואז סייעה לבנה מחמוד לצאת מן הבית דרך הדלת על מנת שילך לקופת החולים הסמוכה לביתם. אלהאם העידה כי נעלה את הדלת הבית על מנת שהנאשם לא יצא ממנה, ואז הנאשם החל לשבור רהיטים וחפצים בתוך הבית (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 33-18, עמ' 16 לפרוטוקול ש' 1-4). גרסה זו עומדת בסתירה לגרסה שמסרה אלהאם במשטרה וכן לגרסת המתלונן. בהודעתה במשטרה מיום 17.1.19 (נ/1) סיפרה אלהאם, כי לאחר הדקירה הוציאה את הנאשם החוצה ונעלה את הדלת, והמתלונן הצליח לצאת דרך המרפסת (שורות 14-16 להודעה). כאשר עומתה אלהאם בחקירתה עם הודעתה במשטרה, השיבה כי הוציאה את הנאשם מחוץ לחדר השינה (לסלון) ולא מחוץ לבית, וכי בזמן שהנאשם שבר דברים היא סייעה למתלונן לצאת מחוץ לבית (עמ' 29 לפרוטוקול ש' 13-26).
31. יצוין, כי גרסתה של אלהאם עומדת בסתירה אף לגרסת המתלונן כי לאחר האירוע, הנאשם יצא מן הבית, המתין לו מחוץ לבית וכי הוא יצא מהיציאה השנייה, דרך המרפסת.
32. אלהאם ציינה בעדותה כי לאחר האירוע הלך הנאשם לקופת חולים "מכבי" במחנה הפליטים שועפט, לצורך קבלת טיפול רפואי, עדות שאינה מתיישבת עם העובדה שהנאשם הגיע למחסום, השוטר הזמין מד"א והנאשם קיבל טיפול רפואי בבית החולים הדסה עין כרם.
33. עוד יצוין, כי אלהאם טענה בעדותה שהחוקר לא הפגיש בינה לבין בנה המתלונן, וזאת כאשר מעדות החוקר וליד ולי, וממסמך נ/2 עולה, כי ביום 12.2.19 בוצע עימות בין אלהאם לבין המתלונן.
34. כמו כן העידה אלהאם, כי האירוע התרחש בשעות הצהריים, זאת כאשר מדוח הפעולה של השוטר דמיטרי סרדצה (ת/3) עולה כי הנאשם הגיע כשהוא פצוע למחסום בשעה 09:20 בבוקר.
35. לסיכום, אציין, כי עדותה של אלהאם בבית המשפט לא תאמה את גרסת המתלונן, את הראיות בעניין הפציעה ואת שהתרחש לאחריה, וזאת בנושאים מרכזיים שהם לב לבו של האירוע, ולתת אין לייחס משקל כלשהו לאמור בעדותה.
36. אשר לעדות המתלונן, הרי שזו הותירה בי רשם מורכב ביותר. עדות המתלונן בבית המשפט הייתה סלקטיבית, בלתי קוהרנטית, נגועה בחוסר זיכרון, רצופה בסתירות, ולא תאמה את גרסתו במשטרה, כך שלא ניתן לבסס עליה ממצאים חד משמעיים.

37. כך, בתחילה העיד המתלונן, כי היה ויכוח בינו לבין אביו, כי אמו הפרידה ביניהם, הנאשם הביא סכין יפנית, נופף בה לעבר המתלונן, המתלונן אמר כי יגיש תלונה במשטרה ואז דקר אותו הנאשם בסכין (עמ' 30 לפרוטוקול ש' 7 -17). בחקירתו הנגדית, חל שינוי בגרסתו והוא אמר כי לאחר שהנאשם ביקש לדקור אותו, אמו הוציאה את הנאשם מן הבית, ואז הנאשם חזר הביתה וביקש שוב לדקור אותו, המתלונן אמר שיגיש תלונה והנאשם בתגובה דקר אותו (עמ' 39 לפרוטוקול ש' 21 -24)

38. כמו כן, גרסתו בבית המשפט לא תאמה לגמרי את הודעתו במשטרה. כך, בהודעתו במשטרה מיום 14.1.19 (נ/3) סיפר המתלונן כי לאחר הוויכוח בינו לבין אביו, נכנס הנאשם לחדר של אמו והביא סכין יפנית, והחל לצעוק עליו ועל אמו. אמו של המתלונן הורתה לו להיכנס לחדרו, המתלונן עשה כן והנאשם נכנס אחריו לחדר, הכה אותו ואת אמו ודקר אותו באמצעות הסכין היפנית (שורות 8 - 14 להודעה). מנגד בעדותו בבית המשפט, סיפר המתלונן כי אירוע הדקירה התרחש בסלון הבית (עמ' 34 לפרוטוקול ש' 28 - 29, עמ' 42 לפרוטוקול ש' 4).

39. כך גם סיפר בהודעתו במשטרה מיום 14.1.19, כי אמו הקליטה את האירוע בו שומעים את הנאשם מקלל, מרביץ ומאיים, כי ההקלטה נמצאת במכשיר הטלפון שלו וכי יעבירה לידי החוקר (ש' 70 - 81 להודעה). עם זאת, בעדותו בבית המשפט מנשאל היכן אותן הקלטות, סיפר שהטלפון של אמו בו בוצעו ההקלטות נשבר, וכי מכשיר הטלפון שלו נגנב. המתלונן לא ידע לומר מתי הטלפון שלו נגנב (עמ' 37 לפרוטוקול ש' 22 - 32).

40. כן העיד המתלונן, כי השכן נאדר ג'בר היה עד לאירוע (עמ' 34 לפרוטוקול ש' 20 -27), עובדה שלא ציין בהודעתו במשטרה שנמסרה ביום האירוע (נ/3). כמו כן, המתלונן לא זכר בעדותו מי מאחיו נכח בבית בעת האירוע.

41. עוד אציין, כי ניכר היה מעדותו של המתלונן בבית המשפט ניכר הוא מנסה לצמצם את חלקו באירוע, טען כי לא היו חילופי מכות בינו לבין אביו, טען שרק הנאשם הכה אותו ואת אמו, וכי לא עשה דבר (עמ' 39 לפרוטוקול ש' 4 - 15), וזאת בניגוד לאלהאם שהעידה כי עובר לדקירה היו חילופי מכות בין הנאשם למתלונן, ואף העידה כי הנאשם לא הכה אותה.

42. המתלונן אף הכחיש בעדותו כי בוצע עימות במשטרה בינו לבין אמו אלהאם, וזאת כאשר מעדות החוקר וליד ולי וממסמך נ/ 2 עולה, כי ביום 12.2.19 בוצע עימות בין אלהאם לבין המתלונן.

43. המתלונן בעדותו אף ניסה להעצים את הפגיעה שנגרמה בידו וטען כי בעקבות הפגיעה, היד אינה מתפקדת כמו שצריך (עמ' 30 לפרוטוקול ש' 22), טענה שאינה מתיישבת עם גיליון השחרור ממין (ת/6) ממנו עולה, כי מדובר היה ב"חתך עמוק, ללא פגיעה בעצבים, ללא פגיעה בכלי דם, מניע אצבעות ביישור וכיפוף, תחושה תקינה בכף היד".

44. לבסוף, אציין, כי האופן בו תיאר המתלונן את האירוע כמפחיד ומסעיר, אשר הותיר בו צלקת נפשית, אינו מתיישב עם העובדה שלא חשש לשוב הביתה לאחר האירוע, ולא חש סכנה. כך, משנשאל בחקירתו הנגדית, האם לא חשש לשוב הביתה אחרי הדקירה, השיב כי אינו זוכר (עמ' 41 לפרוטוקול ש' 5 -12), ומנשאל שוב האם לא חשב כי זה מסוכן, השיב בשלילה (עמ' 41 לפרוטוקול ש' 13 - 15).

45. לא מצאתי שיש בחיזוקים שהובאו לתמוך בגרסת המתלונן כדי לשנות את מסקנותיי.

46. החיזוקים שנמצאו לגרסת המתלונן הם תלונתו המידית באוזני השוטר דמיטרי סרדצ'ה, אשר פגש את המתלונן

במחסום מיד לאחר האירוע, כאשר ידו חתוכה. בדו"ח הפעולה של השוטר דמיטרי סרדצ'ה (ת/3) נרשם כי כאשר עמד במחסום הגיע המתלונן והשוטר ראה כי ידו חתוכה. לשאלתו מה קרה, השיב המתלונן כי דקרו אותו, ולשאלת השוטר מי דקר, השיב כי אביו דקר אותו. גרסה דומה מסר המתלונן לשוטר נתניאל חובב אשר פגש את המתלונן בבית החולים, כפי שעולה מדו"ח הפעולה של השוטר (ת/4).

47. כידוע, תלונה מידית של קורבן עבירת אלימות מהווה חיזוק לגרסתו לפי סעיף 10 לפקודת הראיות. עם זאת, גרסת המתלונן כי אביו דקר אותו מתיישבת גם עם גרסת הנאשם כי בעקבות ויכוח שהיה בינו לבין המתלונן, היה עימות ביניהם במהלכו תפס הנאשם בידו השמאלית של המתלונן שאחז בסכין וכופף אותה לעבר ידו הימנית של הנאשם, והנאשם נחתך. לפיכך, אין בתלונה זו כדי לחזק את גרסת המתלונן, אשר סובלת מקשיים רבים, כפי שתואר לעיל.

48. אשר לעדותו של הנאשם, אציין כי אף היא אינה חפה מפגמים, ולא תאמה לגמרי את גרסתו במשטרה. כך, בהודעתו במשטרה מיום 20.1.19 (ת/1) מסר הנאשם, כי ביום 14.1.19 התעורר ויכוח בינו ולבין המתלונן ואמו על רקע שימוש המתלונן בסמים קשים ומכירת סמים. המתלונן ואמו החלו לקלל את הנאשם ואז המתלונן החל להרביץ לנאשם בשרשרת ולאחר מכן הביא סכין יפנית וניסה לתקוף את הנאשם בסכין. הנאשם תפס את המתלונן, לפת את ידו והסכין פגעה בידו. לאחר מכן הלך הנאשם לכניסה לבית, המתלונן רדף אחריו בסכין והנאשם יצא מן הבית ונעל את הדלת. מנגד, בבית המשפט לא הזכיר הנאשם את נושא השרשרת בה הכה אותו המתלונן, ואף טען כי הנאשם הוציא את הסכין ממגירת השידה בחדר השינה.

49. עם זאת, בפרטים המרכזיים והמהותיים גרסתו של הנאשם בבית המשפט היתה זהה לגרסה אותה מסר במשטרה. הנאשם חזר גרסתו כי המתלונן הביא סכין יפנית, אחז אותה בידו השמאלית ונכנס לעבר הנאשם. בתגובה ועל מנת שהמתלונן לא ידקור אותו, הנאשם תפס את ידו השמאלית של המתלונן, וכופף אותה לעבר ידו הימנית, וכך נחתך המתלונן בידו הימנית. אופי הפציעה בידו הימנית של המתלונן מתיישב עם גרסת הנאשם ומסביר את החתך שנוצר בידו הימנית של המתלונן.

50. בהתחשב בכך, שעדותו של המתלונן לקתה בקשיים מהותיים, הרי שיש בגרסת הנאשם כדי לעורר ספק סביר בשאלה האם אכן הנאשם הוא שדקר את המתלונן, או שמא המתלונן נדקר מהסכין שאחז בידו השמאלית באופן בו תיאר זאת הנאשם.

51. לסיכום, עובדות האישום הראשון לא הוכחו מעבר לספק סביר ועל כן יש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

האישום השני - אירוע הפציעה מיום 13.7.18

52. ראיות התביעה שהובאו בכל הנוגע לאישום זה הן עדות המתלונן, וכן דוח רפואי של ד"ר עבד אל בטא רמילה מיום 13.7.18 (ת/7).

53. בדו"ח הרפואי מיום 13.7.18 (ת/7) נרשם כי ישנו חתך באורך 2 ס"מ ברווח שבין האצבעות השנייה והשלישית בכף ידו השמאלית של הנאשם, ואולם אין בדו"ח מידע ממנו ניתן ללמוד כיצד וממה נגרם החתך.

54. גם בנוגע לאישום זה, עדותו של המתלונן היתה מבולבלת, בלתי עקבית ורצופת סתירות, כך שלא ניתן לבסס עליה ממצאים עובדתיים ברמת הוודאות הנדרשת להרשעה בפלילים.

55. כך, המתלונן לא זכר מתי התרחש האירוע, ואף לא זכר האם זה התרחש לפני אירוע הדקירה המתואר באישום הראשון (עמ' 31 לפרוטוקול ש' 11 - 16). המתלונן סיפר בעדותו, כי היה ויכוח בינו לבין אביו, כי באותה העת נכחו בבית אחיו הקטנים, עומר ויוסף, וכי אביו דקר אותו באמצעות סכין יפנית בין שתי האצבעות ביד שמאל, ובאותו יום פנה לקבל טיפול רפואי. עוד סיפר בעדותו כי לא פנה להתלונן בנוגע לאירוע, משום שרצה לשמור על שלום בתוך הבית.

56. בחקירתו הנגדית ציין בתחילה שבאותו זמן היו בבית רק שני אחיו הקטנים עומר ויוסף, וכי אף אחד לא ראה את האירוע. בהמשך אמר כי אמו הקליטה את האירוע (עמ' 37 לפרוטוקול ש' 5 - 8), ומשעומת עם גרסתו הקודמת כי רק אחיו נכחו באירוע, השיב כי אינו זוכר (עמ' 37 לפרוטוקול ש' 11 - 15).

57. עדותו של המתלונן בבית המשפט לא תאמה את הגרסה שמסר בהודעתו במשטרה. כך, בהודעתו במשטרה מיום 14.1.19 (נ/3) בכל הנוגע לאירוע המתואר באישום השני מסר כי האירוע אירע חודשיים לפני האירוע המתואר באישום הראשון, וכי השכנים הבריחו אותו מהידיים של אביו וכי פנה לטיפול רפואי בקופת חולים מכבי בשועפט (ש' 26 - 30 להודעה), עוד סיפר כי "באירוע של לפני כחודשיים האבא של משפחת ג'אבר שקוראים לו נאדר הבריח אותי מאבא שלי כאשר הוא חתך אותי והוא ראה את זה" (ש' 59 - 61 להודעה). בהודעה נוספת מיום 16.7.19 (נ/7) שינה המתלונן את גרסתו, וטען שאף אחד לא ראה את האירוע (שורות 21 - 22 להודעה). בעדותו בבי המשפט שוב חל שינוי בגרסתו וטען שהשכנים לא ראו את האירוע, וכי בבית היו שני אחיו הקטנים. בפי המתלונן לא היו הסברים מניחים את הדעת לשינויים בגרסתו.

58. מנגד, הנאשם בעדותו הכחיש כל קשר לאירוע, טען שאינו יודע במה מדובר וכי לא חתך את כף ידו השמאלית של הנאשם בסכין.

59. לאור הפגמים והסתירות בעדות המתלונן, ומשלא מצאתי כי ניתן לבסס עליה ממצאים ברמת ההוכחה הנדרשת, הרי שהמאשימה לא הוכיחה את עובדות האישום השני, ועל כן יש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

סוף דבר

60. אני קובעת כי המאשימה לא הוכיחה את עובדות כתב האישום ברף הנדרש בפלילים, ועל כן אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, ח' טבת תשפ"ג, 01 ינואר 2023, במעמד הצדדים